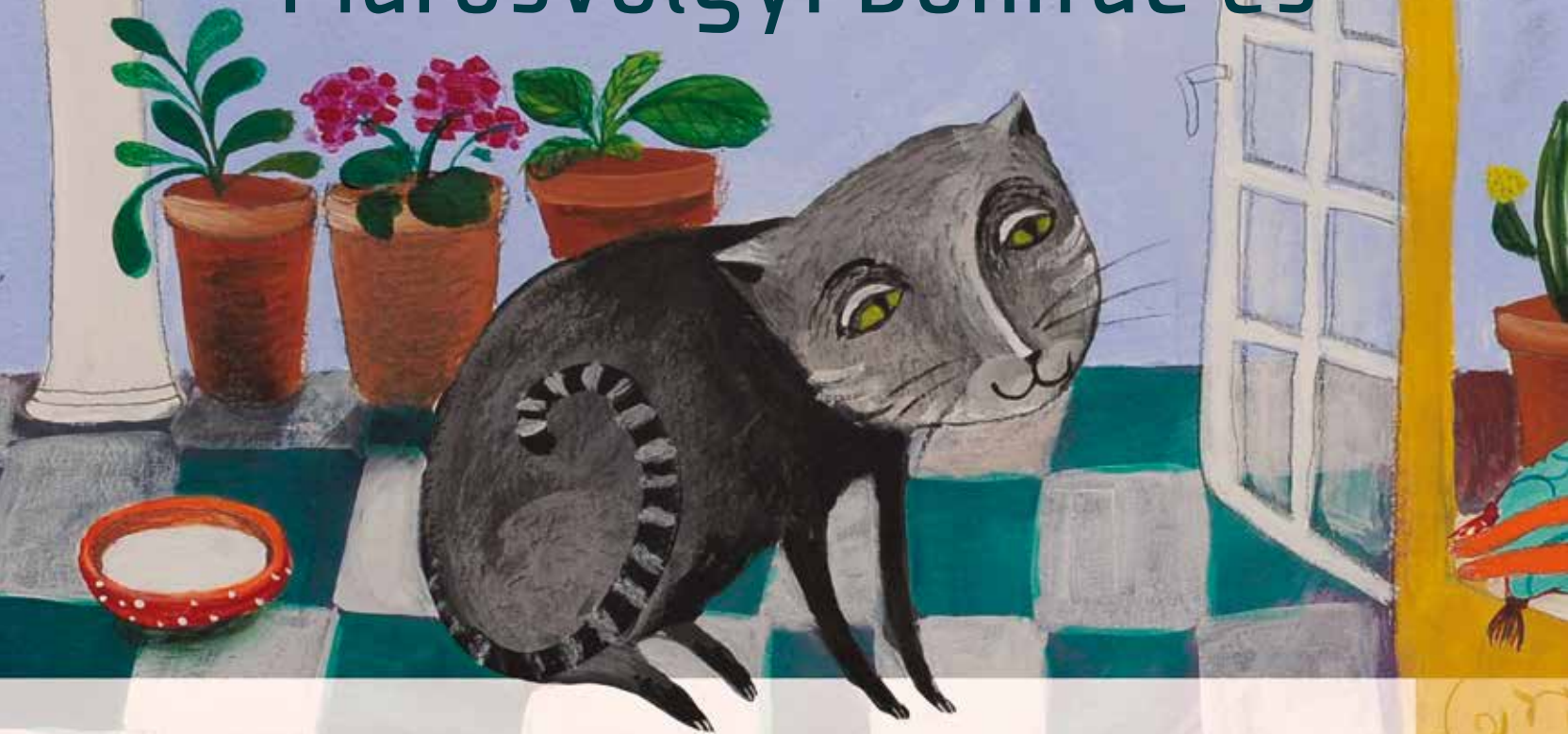

Marosvölgyi Bonifác és

Marosvölgyi Bonifác érdeklődve figyeli az utca túloldalát. Érdeklődésébe óvatosság és gyanakvás vegyül. Az ablakból pontosan a szemben lévő telekre lát. Néhány hónapja még ház állott rajta, most földkupacok dudorodnak. Emlékszik a hatalmas gépekre, amelyek lerombolták a házat. Megvakarja a füle tövét, elvonul szundítani. Szeret szundítani. És kiválóan szundít. Nem sok élőlény akad széles e világon, aki jobban szundítana nála. Csöndben, békében, javarészt szendergéssel telik a nap hátralévő része.

Másnap reggel Marosvölgyi Bonifác újra érdeklődve figyeli az utca túloldalát. Óriási gépek érkeznek sorban. Marosvölgyi Bonifác kellő távolságtartással szemléli a masinákat, fölkészül,

hogy bármikor elérkezhet a menekülés ideje. Állítólag kiskorában, valahányszor szokatlan zaj szűrődött be a lakásába a külvilágból, bebújt a takaró alá. Marosvölgyi Bonifác ebben kételkedik. Úgy véli, ez mese, habbal. Tudja ugyan, hogy a hangoskodó gépekkel jobb, ha óvatos, de elbújni előlük? Azt méltóságán alulinak tartja. Nem úgy, mint Vénusz, a pajtása. Ahányszor előkerül a zúgó-búgó – aminek hengeres testéből vékony, hosszú zsinór nyúlik ki az egyik végén, hogy egy ponton beleolvadjon a falba, a másik végéből pedig vastagabb cső kígyózik elő, hogy aztán bottá alakuljon –, Vénusz megretten és hanyatt-homlok menekül az ágy alá, ahonnan esze ágában sincs előbújni jó sokáig. Marosvölgyi Bonifác olyankor

az udvari macska

úgy tesz, mintha nem venné észre, Vénusz milyen gyámoltalan.

Abbahagyja a gépek vizslatását, átmegy a lakás másik felére. A gangon Kormi üldögél, az udvari macska. A konyhaablak nyitva, a szúnyoghálón keresztül elbeszélgetnek. Kormi az éjjel szétnézett az utca túloldalán. Marosvölgyi Bonifác érdeklődéssel hallgatja a beszámolóját. Ő maga ki nem tenné a lábát az utcára, de szívesen veszi a kalandos történeteket. Emlékszik, amikor kicsi volt, egy bicikli csomagtartóján utazott végig ezen az utcán, amelyikben most lakik. Emberi szolgálói szerint végig sírt. Ő úgy emlékszik, fensőbbeségesen hallgatott. Megosztja Kormival is, mi jutott eszébe.

– Én is szeretek arra gondolni, milyen volt,

amikor kicsi voltam - hadarja Kormi. – Főleg azt szeretem, amikor Rita néni elmeséli, hogy amikor először megpillantott, még kicsike voltam, és átázott a bundám. Elképzelni se tudta, hogyan lehet ilyen gyönyörű egy ázott kiscica, és rögtön a gondjaiba vett. Azóta is itt lakom.

Marosvölgyi Bonifác tudta jól, hogy holmi kertalji kismacska nem említhető egy napon egy jó családból származó bársonytalpúval, kivált szépség tekintetében, mégis meghagyta Kormit a tévedésében, higgye csak, hogy Rita nénit a szépsége, és nem az elesettsége indította meg. Elbúcsúzott az udvari macskától, mert úgy érezte, ideje végre szundítani egy keveset.

BENE ZOLTÁN